UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XV. De Hypatia Philosopha.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Visual Library

multis laudibus in Eccleſia proſecutus, qui pro pietate certamen ſubiiſſet. Sed qui modeſtiores erant ex ipſis etiam Chriſtianis, hoc Cyrilli ſtudium erga Ammonium non probarunt. Compertum enim habebant, hunc temeritatis ſuæ pœnas dediſſe, non autem tormentis immortuum eſſe dum Chriſtum negare compelleretur. Quamobrem & Cyrillus ipſe hujus rei memoriam paulalatim ſilentio obliteravit. Verum ſimultas inter Cyrillum atque Oreſtem, nequaquam hic ſtetit. Quidam enim caſus prioribus haud abſimilis, eam denuo excitavit.

Caput XV.

De Hypatia Philoſopha.

Mulier quædam fuit Alexandriæ, nomine Hypatia, Theonis Philoſophi filia. Hæc ad tantam eruditionem pervenerat, ut omnes ſui temporis Philoſophos longo intervallo ſuperaret, & in Platonicam ſcholam à Photino deductam ſuccederet, cunctasque Philoſophiæ diſciplinas auditoribus exponeret. Quocirca omnes Philoſophiæ Studioſi ad illam undiq; confluebant. Porro propter fiduciam atque auctoritatem quam ſibi ex eruditione comparaverat, interdum quoque cum ſingulari modeſtia ad judices accedebat. Neque vero pudor erat ipſi, in media hominum frequentia apparere. Nam ob eximiam ipſius modeſtiam, omnes eam reverebantur ſimul ac ſuſpiciebant. Hanc igitur eo tempore adortus eſt invidiæ livor. Nam quoniam cum Oreſte crebrius colloquebatur, hinc concinnata eſt adverſus eam calumnia apud plebem Chriſtianorum, quaſi per ipſã ſtaret quo minus inter Cyrillum atque Oreſtem amicitia reconciliaretur. Quidam igitur viri ardentioribus animis præditi, quorum dux erat Petrus quidam Lector, conſpiratione factâ mulierem obſervant, domum neſcio unde redeuntem. Eamque è ſella detractam, ad Eccleſiam quæ Cæſareum cognominatur, rapiunt: & veſtibus exutam, teſtis interemerunt. Cumque membratim eam diſcerpſiſſent, membra in locum quem Cinaronem vocant, comportata incendio conſumpſerunt. Ea res tum Cyrillo, tum Alexandrinorũ

A ἐπ' ἐκκλησίας τὸ φρόνημα, ὡς ἀγῶνα ὑπὲρ εὐσεβείας ἀνελομένου· ἀλλ' οἱ σωφρονοῦντες, καίπερ χριστιανοὶ ὄντες, οὐκ ἀπεδέχοντο τὴν ὑπὲρ τούτου τοῦ κυρίλλου σπουδήν· ἠπίσταντο γάρ, προπετείας δίκην δεδωκέναι τὸν ἀμμώνιον, οὐ μὴν ἀνάγκῃ ἀρνήσεως Χριστοῦ, ἐναποθανεῖν ταῖς βασάνοις· διὸ καὶ κύριλλος καταβραχὺ τῷ ἡσυχάζειν λήθην τοῦ γινομένου εἰργάσατο· ἀλλ' οὐχ ἕως τούτου ἔστη τὸ δεινὸν τῆς μεταξὺ κυρίλλου καὶ ὀρέστου φιλονεικίας· ἀπέσβεσε γὰρ αὐτὴν ἕτερον περισυμβάν, τοῖς φθάσασι B παραπλήσιον.

Κεφ. ιε'.

Περὶ Ὑπατίας τῆς φιλοσόφου.

Ἦν τις γυνὴ ἐν τῇ ἀλεξανδρείᾳ, τοὔνομα ὑπατία· αὕτη θέωνος μὲν τοῦ φιλοσόφου θυγάτηρ ἦν· ἐπὶ τοσοῦτον δὲ προὔβη παιδείας, ὡς ὑπερακοντίσαι τοὺς κατ' αὐτὴν φιλοσόφους, τὴν δὲ πλατωνικὴν ἀπὸ πλωτίνου καταγομένην διατριβὴν διαδέξασθαι, καὶ πάντα C τὰ φιλόσοφα μαθήματα τοῖς βουλομένοις ἐκτίθεσθαι· διὸ καὶ οἱ πανταχόθεν φιλοσοφεῖν βουλόμενοι, κατέτρεχον παρ' αὐτήν· διὰ τὴν προσοῦσαν αὐτῇ ἐκ τῆς παιδεύσεως σεμνὴν παῤῥησίαν, καὶ τοῖς ἄρχουσι σωφρόνως εἰς πρόσωπον ἤρχετο· καὶ οὐκ ἦν τις αἰσχύνη, ἐν μέσῳ ἀνδρῶν παρεῖναι αὐτήν· πάντες γὰρ δι' ὑπερβάλλουσαν σωφροσύνην, πλέον αὐτὴν ᾐδοῦντο, καὶ κατεπλήττοντο· κατὰ δὴ ταύτης τότε ὁ φθόνος ὡπλίσατο· ἐπεὶ γὰρ συνετύγχανε συχνότερον τῷ ὀρέστῃ, διαβολὴν τοῦτ' ἐκίνησε κατ' αὐτῆς παρὰ τῷ τῆς ἐκκλησίας D λαῷ, ὡς ἄρα εἴη αὕτη ἡ μὴ συγχωροῦσα τὸν ὀρέστην εἰς φιλίαν τῷ ἐπισκόπῳ συμβῆναι· καὶ δὴ συμφωνήσαντες ἄνδρες τὸ φρόνημα ἔνθερμοι, ὧν ἡγεῖτο Πέτρος τις ἀναγνώστης, ἐπιτηροῦσι τὴν ἄνθρωπον ἐπανιοῦσαν ἐπὶ οἰκίαν ποθέν· καὶ ἐκ τοῦ δίφρου ἐκβαλόντες, ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν ᾗ ἐπώνυμον καισάριον συνέλκουσιν· ἀποδύσαντές τε τὴν ἐσθῆτα, ὀστράκοις ἀνεῖλον· καὶ μεληδὸν διασπάσαντες, ἐπὶ τὸν καλούμενον κιναρῶνα τὰ μέλη συνάραντες, πυρὶ κατηνάλωσαν· τοῦτο οὐ μικρὸν μῶμον κυρίλλῳ καὶ τῇ ἀλεξανδρέων

ἐκκλησίᾳ

ἐκκλησίᾳ εἰργάσατο. ἀλλότριον γὰρ παντελῶς τῶν φρονούντων τὰ Χριστοῦ, φόνοι καὶ μάχαι, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια. καὶ ταῦτα πέπρακται τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς κυρίλλου ἐπισκοπῆς, ἐν ὑπατείᾳ ὀνωρίου τὸ δέκατον, καὶ θεοδοσίου τὸ ἕκτον, ἐν μηνὶ μαρτίῳ, νηστειῶν οὐσῶν.

A Eccleſiæ non mediocre attulit probrum. Etenim ab inſtituto Chriſtianorum prorſus alienæ ſunt cædes & pugnæ, & quæcunque alia ejusmodi. Geſta ſunt hæc anno quarto Epiſcopatus Cyrilli, Honorio decimùm & Theodoſio ſextùm Conſulibus, menſe Martio, tempore jejuniorum.

Κεφ. ιϛʹ.

Ὡς πάλιν ἰουδαῖοι πρὸς χριστιανοὺς πόλεμον συμμίξαντες, δίκας ἔτισαν.

Ὀλίγον δὲ μετὰ τόνδε τὸν χρόνον, ἰουδαῖοι πάλιν ἄτοπα κατὰ χριστιανῶν πράξαντες, δίκην δεδώκασιν. ἐν ἰνμεστὰρ, οὕτω καλουμένῳ τόπῳ, ὃς κεῖται μεταξὺ χαλκίδος καὶ ἀντιοχείας τῆς ἐν συρίᾳ, ἰουδαῖοι συνήθως ἑαυτοῖς παίγνια ἐπετέλουν τινά· καὶ πολλὰ ἐν τῷ παίζειν ἄλογα ποιοῦντες, ὑπὸ μέθης ἐξαχθέντες, χριστιανούς τε καὶ αὐτὸν τὸν Χριστὸν ἐν τοῖς παιγνίοις διέσυρον· γελῶντές τε τὸν σταυρὸν, καὶ τοὺς ἐπηλπικότας ἐπὶ τῷ ἐσταυρωμένῳ, καὶ τοιόνδε τι ἐπενόησαν· παιδίον χριστιανὸν συλλαβόμενοι, σταυρῷ προσδήσαντες ἀπεκρέμασαν· καὶ πρῶτον μὲν καταγελῶντες καὶ χλευάζοντες διετέλουν· μετ᾽ οὐ πολὺ δὲ καὶ τῶν φρενῶν ἐκστάντες, τὸ παιδίον ᾐκίσαντο, ὥστε καὶ ἀνελεῖν. ἐπὶ τούτῳ χαλεπὴ μὲν συμπληγὰς μεταξὺ αὐτῶν τε καὶ χριστιανῶν ἐγένετο· γνώριμον δὲ τοῦτο τοῖς κρατοῦσι καταστὰν, ἐπεστάλη τοῖς κατὰ τὴν ἐπαρχίαν ἄρχουσιν, ἀναζητῆσαι τοὺς αἰτίους καὶ τιμωρήσασθαι· καὶ οὕτως οἱ ἐκεῖ ἰουδαῖοι δίκην ἔδοσαν, ὧν παίζοντες ἐκακούργησαν.

Cap. XVI.

Quomodo Iudæi Chriſtianos iterum aggreſſi, pœnas dederint.

B Aliquanto poſt Judæi abſurda quædam & impia adverſus Chriſtianos rurſus moliti, pœnas dederunt. In loco inter Antiochiam Syriæ & Chalcidem ſito, qui Inmeſtar nominatur, Judæi dum ex more ludicris quibusdam ſeſe oblectarent, multaque inter ludendum abſurda facerent, temulentia abrepti, Chriſtianis ipſique adeo Chriſto illudere cœperunt: & crucem deridentes & eos qui in cruce ſpem ſuam collocarunt, hujusmodi facinus aggreſſi ſunt. Comprehenſum quendam puerum Chriſtianum cruci alligantes ſuſpendunt. Et initio quidem C irridebant eum ac ſubſannabant. Poſtea vero in furorem verſi, puerum verberibus ad mortem cæciderunt. Hanc ob cauſam grave certamen inter Judæos & Chriſtianos exortum eſt. Cumque ea res nuntiata fuiſſet Imperatoribus, mandatum eſt Provinciæ Rectoribus, ut facinoris hujus auctores perquiſitos ſupplicio afficerent. Ita Iudæi qui illic degebant, ſceleris quod per ludum admiſerant, pœnas perſolverunt.

Κεφ. ιζʹ.

Περὶ παύλου ἐπισκόπου ναυατιανῶν, καὶ περὶ τοῦ γεγονότος παραδόξου σημείου ὑπ᾽ αὐτοῦ, μέλλοντος βαπτίζειν τὸν ἀπατεῶνα ἰουδαῖον.

Κατὰ δὲ τὸν χρόνον τόνδε, καὶ ὁ τῶν ναυατιανῶν ἐπίσκοπος χρύσανθος, ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη τῶν ὑφ᾽ αὐτὸν ἐκκλησιῶν προστὰς, ἐτελεύτησεν ἐν ὑπατείᾳ μοναξίου καὶ πλίνθα, ἑβδόμῃ καὶ εἰκάδι τοῦ αὐγούστου μηνός· διεδέξατο δὲ τὴν ἐπισκοπὴν Παῦλος· ὃς πρότερον μὲν λόγων ῥωμαϊκῶν διδάσκαλος ἦν· μετὰ δὲ ταῦτα, πολλὰ χαίρειν τῇ ῥωμαϊκῇ φράσας φωνῇ, ἐπὶ τὸν ἀσκητικὸν ἐτράπη βίον·

Cap. XVII.

De Paulo Novatianorum Epiſcopo, & de miraculo quod ab eo perpetratum eſt, cum impoſtorem Iudæum baptizaret.

D Per idem tempus Chryſanthus Novatianorum Epiſcopus, cum per ſeptem annos religionis ſuæ Eccleſias gubernaſſet, ex hac vita diſceſſit, Monaxio & Plintha Conſulibus, die ſeptimo Calendas Septembris. Huic in Epiſcopatu ſucceſſit Paulus: qui priùs quidem Latinæ eloquentiæ doctor exſtiterat: Poſtea vero abjectis Romanæ linguæ ſtudiis ad monaſticam vitam tranſierat:

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN